

HET RINGEN VAN APPELVINKEN

door fr. SIMON

Ofschoon de appelvink in het oostelijk deel van ons land niet zo sporadisch is, hoor je herhaaldelijk van bezoekers als ze mijn koppel appelvinken zien zitten — ook als het mensen betreft, die in de vrije natuur niet direct onbekenden zijn —: „Is dat nu een appelvink?” of zelfs: „Is dat een inlandse vogel?”

Waarschijnlijk vindt dit zijn oorzaak in de grote schuwheid en het teruggetrokken leven, dat deze vogel leidt. Ook zal het ontbreken van een typische zang het zijne daar wel toe bijdragen. De enige vocale prestatie van het dier heeft grote overeenkomst met het schrille merelgeluid, dat men onophoudelijk hoort, waar merels plegen voor te komen. Zelfs voor mij, die geregeld de appelvinkenroep van nabij hoor, is een onderscheiding met het merelgeluid nog steeds moeilijk. Hierdoor valt de aanwezigheid van deze uitzonderlijke vink haast niet op.

Donderdagmorgen 20 okt, in alle vroege, constateerde ik een buitengewone activiteit bij mijn appelvinken en hun schrille roep was niet van de lucht. Dat deed me veronderstellen, dat er soortgenoten in de buurt moesten zijn, gezien de ervaringen in voorgaande jaren. Door de talrijkheid van jonge merels in de omgeving was het moeilijk te zeggen of er ook tegengeroepen werd.

Vlug haalde ik de vangkooi weer van de zolder. Ik heb namelijk in voorgaande jaren voor dit doel een speciale klepkooi ingericht. Uiteraard kan men een lokvogel met zo'n afwijkende snavel niet uit een normaal voerbakje laten eten of uit een gangbaar drinkflesje laten drinken. Een afgevlogen-appelvink-vrouwje, dat voor enige maanden door de justitie gedeponneerd was, moest nu maar eens dienst doen. Dat ze deze plicht ernstig opvatte, bleek weldra, want toen ik een kwartier later terug kwam, was nummer een al gevangen.

De eerste appelvink dit jaar! Om 12 uur zaten er weer twee in (meer plaats was er niet in de herberg!). Van deze drie exemplaren, die natuurlijk direct kennis maakten met het vogelbevol-

kingsregister van Leiden, durfde ik geen geslachtsonderscheid te maken. Twee waren uitgekleurde vogels, maar in het najaar wordt de nuance van heldere en minder heldere kleuren wel wat riskant. De gele veren rond de snavel van de derde gevangene bewezen, dat het een jonge vogel was. Dat kon dus nog van alles worden!

Bij dit ringen is het overigens geboden de nodige handigheid aan de dag te leggen, want zoals men beweert, zijn deze signeurs met hun enorme bekken in staat een kersepit te kraken. Dus kan men zich het minder aangename effect wel realiseren, als ze in plaats van zo'n pit per abuis een vinger tussen hun snavel krijgen.

De volgende dag 21 okt. om 12 uur kregen weer twee appelvinken een ring om. Weer durfde ik niet met zekerheid vast te stellen met welk geslacht ik te doen had.

Zaterdag 22 okt. leverde één exemplaar op, maar voor ik bij de kooi kwam, wist hij echter te ontsnappen. Mijn voorzorgsmaatregelen in deze schoten te kort. Dus ongeringd weg!

23 en 24 okt. was bij het volière-paartje niet de minste activiteit te bespeuren, ofschoon het droog weer was (elders misschien niet) en de wind zuid. Tevens nam ik doortrekkende vinken, kneuen en piepers waar. Het resultaat was die beide dagen nihil.

De 25ste oktobermorgen gaf me echter weer goede verwachtingen. Om 12 uur vond ik inderdaad weer twee „slachtoffers”. Hierbij was een exemplaar met een uitgesproken warm-bruine kop en rug en gitzwarte baard. Deze durfde ik met zekerheid als man aangeven.

26 oktober waren de voortekenen weer gunstig en de middag leverde weer een „twijfelaar”, die echter op het laatste ogenblik wist te ontsnappen.

Verder is tot op heden (1 nov.) niets meer gevangen. De trek schijnt over te zijn. In de vangweek, die 9 exemplaren opleverde, heb ik slechts een appelvink in de tuin gezien!

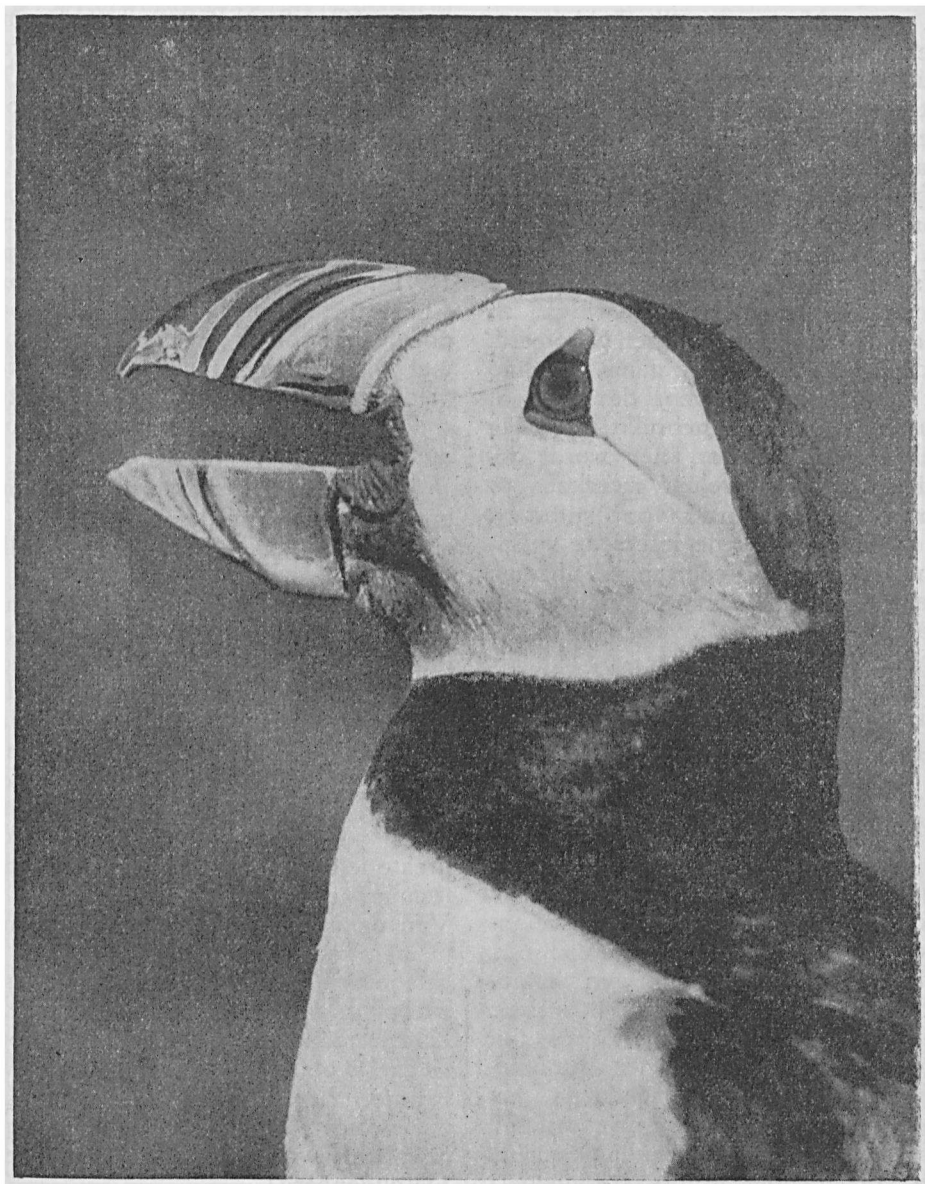
Mijn bevindingen van de laatste drie

jaren, dat ik me met deze dieren bezig houd, kan ik momenteel samenvatten als volgt:

In een tamelijk korte tijd trekken de appelvinken in grote hoeveelheid door, maar steeds in kleinere groepjes, waardoor ze — mede door hun verwarrend geluid — erg weinig opvallen. Ze laten zich zeer gemakkelijk vangen, een

eigenschap, die bij vinken uitzonderlijk is en bij een schuwe vogel als de appelvink helemaal niet verwacht zou worden. Of we hier te doen hebben met onze eigen vogels of met buitenlanders, hebben mijn ringresultaten nog niet uitgemaakt. Mogelijk komt deze oplossing nog!

Eindhoven

PAPEGAAIDUIKER

Foto Jan P. Strijbos